Ч. 291 Второк 31 грудня 1896 (12 січня 1897) Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старовствах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Запросини до передплати.

З надходячим новим роком розпічнемо вже семий рік нашого видавництва. Многі голоси признаня, які ми одержували від наших читателів, тісна звязь, яка нас лучить з ними, а особливо той радістний обяв, що наші передплатники селяни читають дуже пильно та інтересують ся живо як фейлетонами так і особливо частию господарскою, котру ми специяльно для них завели, будуть для нас заохотою поступати і дальше, ще з більшою ревностию і охотою у вибранім напрямі. Не обіцюємо длятого нічого вже наперед, не кажемо, що будемо специяльно се або то подавати, бо гадаємо, що найліпше коли самим ділом покажемо, до чого стремимо і яка наша ціль. Можемо хиба то загально сказати, що будемо старати ся, щоби наша часопись заступала читателям нашим всі ті браки, які в розвою нашої словесности і просьвіти народної дають ся дуже відчувати.

„Народна Часопись" буде виходити так само як і доси і буде розсилати ся читателям під тими самими услівями.

Передплата у Львові (котру принимає бюро дневників Людвика Пльона ул. Кароля Людвика ч. 9) і через ц. к. Староства на провинциї виносить:

на цілий рік	2 зр.	40 кр.	
„ пів року	1 „	20 „	
„ чверть року	— „	60 „	
„ місячно	— „	20 „	
Поодиноке число:	— „	1 „	

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	5 зр.	40 кр.
„ пів року	2 „	70 „
„ чверть року	1 „	35 „
„ місячно	— „	45 „

Поодиноке число: 3 кр.

З Ради державної

(Стемпель ґазетний і кольпортажа. — Льотерия)

На засіданю комісиї прасової дня 8 с. м. реферував пос. Рутовский о пильнім внесеню пос. Руса в справі знесеня ґазетного стемпля і кольпортажі, та предложив слідуючий проект закона:

Арт. I, §. 23 закона прасового з дня 17 грудня 1862 ч. 6 Дн. зак. держ. з 1863 р. зміняє ся і має звучати:

Викликуване, роздаване і продаж письм періодичних (§. 7) на публичних дорогах, улицях, площах і в публичних льокалях суть кождому дозволені за попереднім зголошенем у місцевої власти безпечности. Зголошене має містити в собі імя і назвиско, вік, заняте і помешкане зголошуючого, а на то зголошене має бути всейчас видане потверджене без всяких коштів.

Виновуване викликуваня, роздаваня і продажи письм періодичних без попереднього зголошеня або при подаваю фальшивих дат в зголошеню або наконець коли-б хтось не хотів показати потверджени, становить провину. Так само єсть провиною, коли викликуване обнимає більше як сам заголовок періодичного письма

Провини такі будуть карані грошевою карою від 5 до 50 зр. або арештом до 10 днів.

Похатна торговля періодичними письмами або иншими, а також викликуване, роздаване і продаване письм неперіодичних на публичних дорогах, улицях, площах і в публичних льокалях, без взгляду чи заняте таке буде зиконуване фахово чи ні, як наконець збиране передплатників і підписників дозволене єсть лиш за призволенем місцевої власти безпечности.

Так само без попереднього дозволу місцевої власти безпечности єсть забороненим вивішуване і розліплюване письм на улицях або инших публичних місцях. Заказ той однакож не відносить ся до урядових або зарібкових оголошень як афішів театральних, оголошень о публичних забавах, о винаймах, продажи і т. п. — однакож і такі оголошеня мають бути прибивані лиш на місцях в тій цїли властию безпечности визначених.

Картки виборчі можуть бути після волі розділювані.

Провина против повисших приписів буде карана грошевою карою від 5 до 200 зр. а письма розділювані проти заказу сих постанов будуть конфісковані.

Арт. II. Виконане сего закона поручає ся міністрови справедливости.

Підчас дебати над сим проектом закона заявив правительственний комісар, шеф секциї Краль, що не може дати рішучого заявленя що-до проекту. — Пос. Пацак поставив ще поправку до проекту, після котрої вільно би було роздавати підчас виборів також лїсту кан-

---

1)

ПІД НОВИЙ РІК.

(Оповідане з російского — А. Воронежского).

I.

Віра Николаївна вернула з бібліотеки до себе домів в шпиталь. Єї мешкане містило ся на самій горі в однім будинку зі шпитальними салями. Віра Николаївна поволи ішла по сходах, задержуючись, щоби перевести дух.

З гори на стрічу їй порушалась безформенна женьска фіґура, здавалось дуже товста, бо вся она, поверх шуби була обмотана теплим сірим платком. Лиця не було видко. Зпід платка виглядав лише маленький червонавий носик, а котрім якимсь чудом примістились сині окуляри, що в сумерці сходів виглядали як великі і гнївно глядячі очи. То була Раїса Іванівна, фельчерка, що служила разом з Вірою Николаївною.

— Ну, ось і ви вкінци! — крикнула Раїса Іванівна з гори — а я глядаю вас по цілім шпитали! Куди ви бігали?

Віра Николаївна замість відповіди показала на об'емисту вязку книг, що була у неї в руках.

— А, так! І певне знов набрали ріжної медицини. І як она вам не осточортіє до того часу, справді!

Раїса Іванівна скорше скотила ся як збігла до Віри Николаївни і задержавшись коло неї, продовжала:

— Але тепер цїлком не о то іде. Ось що голубко: я біжу лише тютюну собі купити, а ви заки одівайтесь, — ми з вами разом їдемо до театру.

І імовірно надіючись супротивленя зі сторони Віри Николаївни, она замахала руками і закричала:

— Ви, будьте ласкаві, і не обзивайтесь, як хочете перечити! Білети не коштують ні шага. Як раз тепер була у мене сестра: она з мужем взяли для себе, але він хорий на міґрену чи нежит, чи що такого — на кождий спосіб я дуже рада: даром їду до театру і ще вас можу угостити.

— Ви знаєте, що я вже кілька літ не буваю в театрі, Раїсо Іванівна — відповіла Віра.

— Нічого я не знаю і не хочу знати: я знаю лише, що вам конечна розривка. І вам ось що кажу: коли ви добровільно не поїдете, то я вас насильно повезу! Ви лиш подивіть ся на себе: атже ви просто смерть. І певне — заєдно шпиталь, та й шпиталь і знов шпиталь! Я — старе чудовище — і то иноді зі скуки на стїну лїзти готова, а вам-же всього 28 літ! Я на вашім місци давно би відси утїкла і не оглядаючись.... Ну, кажіть же поїдете, чи ні?

— Ви-ж знаєте, що я маю основну причину не ходити до театру.

— Дайте спокій, голубко. Що вам до голови прийшло? Чи тому, що ви колись хотїли вступати до театру — не можна вам тепер заглянути до него? Ви й без того, здаєть ся, досить вже сьвіта зазнали. Чи ще боїте ся, аби вас сцена не потягла до себе? Та ви в ту прокляту медицину так вже в'їли ся, що без неї і дня не проживете.... Ну, люба, дорога моя, поїдем! Иншим разом я може і не наставала би так, але нинї — такий вечер: чи приємно було би вам стрічати новий рік в тім арештї?

— Добре, добре, поїдемо — сказала Віра Николаївна.

— Згодилась! Раїса Іванівна немов мячик підскочила на місци, цмокнула Віру Николаївну в лице і скорими, маленькими кроками стала збігати по сходах.

— Глядіть же, одівайте ся скорше, а я духом верну — кричала з долини.

Віра Николаївна пішла до себе. Вскорі она замітила, що іде надто скоро і умисне звільнила кроку. Она хотїла пересьвідчити себе, що їй байдуже, чи поїде нинї до театру чи ні. Она говорила собі, що Раїса Іванівна правду казала, она не має причини вирікати ся приємности. Що, справді, з того, що она маючи 18 літ спобила ся на акторку? Від того часу єї пристрасть до театру щезла, она стала займати ся поважною роботою і для неї тепер театр то, що й для всїх — розривка і більше нїчого. Єї він більше не заманить.

— Дурниці! — повтаряла собі Віра Николаївна, чуючи з гнївом, що она все таки ве-

дидатів. Остаточно комісия ухвалила проект з поправкою Пацака.

Підчас дебати буджетової на повнім засїданю Палати послів дня 9 с. м. при роздїлї „Стемплї, такси і належитости“ завелась знов була дискусия над стемплем від ґазет, але в трохи иншім напрямі. Пос. поставив був внесене, щоби вичеркнути з буджету доходи зі стемпля від ґазет. Сему внесеню спротивив ся мінїстер фінансів др. Білїньский і сказав, що мінїстер має обовязок доти побирати доходи, доки закон не змінений. Подумайте собі — казав мінїстер, — що була би вичеркнена не одна позиция, але цїлий бюджет, чи мінїстер не мав би тогди права і обовязку побирати доходи? Нї. Межи доходами містить ся н. пр. дохід з домен. Отже мінїстер рільництва не сьміє побирати доходів? (Голоси з лївицї: Нї!) Ви помиляєте ся, хочете' сказати, що той мінїстер мусить уступити. Те розумію, але доходи мусять іти дальше. Так само маєсь річ і з видатками. Урядники мусять дїставати свою платню. (Пос. Пернерсторфер: Мінїстер мусить уступити ся!) Добре, але тим способом не можна буджету конфіскувати. Вичеркнене позициї було би війною против правительства, а оно не заслугує на то, коли само каже, що стемпель від ґазет не дасть ся на якийсь час удержати. (Пернерсторфер: На який час? Мінїстер:) На короткий. (Пернерсторфер: Точну дату! — Мінїстер:) Коби я знав точну дату, коли Палата ухвалить податок? (Веселість.) Годї прецї вичеркнути 2 мілїони доходу, не подумавши о тім, чим его покрити.

При голосованю над доходом зі стемпля ґазетного ухвалено остаточно висшу позицию 104 голосами против 70. За сим голосували: Чеські Нїмцї, Молодочехи, Поляки, антисеміти, нїмецкі народовцї і кількох послів з лївицї.

* * *

При роздїлї „льотерия“ виступив пос. Розер і серед грімких оплесків розпочав свою бесїду насамперед від кримінальної хронїки 1896 року, котра показує, що льотерия в сїм роцї забрала знов богато жертв. Яскравійші случаї з тої хронїки такі:

Один пекар в Майдлїнґу мав то щастє, що виграв на льотериї 4.800 зр., котрі відтак переграв знову ставляючи по 100 і 200 зр.; упадав чимраз низше, накопець спроневірив повірені ему гроші в сумі 20.000 зр., котрі програв всї на льотериї. Конець его був такий, що він коло Лїзінґ кинув ся під льокомотиву, котра єму урвала голову. — Один сторож украв своїй жінцї золотий годинник з ланцушком вартости 120 зр., льоси на 160 зр., виймив з кася ощадности 150 зр. і то все програв на льотериї.— Один торговельник безрогами в Долїшній Австриї, запалений грач в льотерию, зимантив від людий обіцюючи їм високі проценти 40.000 зр., ставив раз по раз 20 разів по 5 до 600 зр. на льотерию, а коли прийшло до конкурсу, заявив, що мимо того буде ставити на льотерию і програв послїдний крейцар. — Прокуратория в Хебі обжалувала одного купця в Карльсбадї о крадїж. Коли в его склепі роблено порядок, знайдено множество карток льотерийних. До трох місяцїв програв він 10.000 зр. Навівши такі приміри домагав ся пос. Розер знесення льотериї, а его підпирав і пос. Шайхер. Остаточно роздїл „льотерия“ ухвалено.

Новинки.

Львів дня 11-го сїчня 1897.

— Іменованя. Львівский висший суд краєвий іменував судових практикантів: Ад. Жмурка, дра Меч. Шелигу, Лейбу Марка, Володим. Федака, Фел. Нарольского, Болесл. Гучиньского, Ом. Гузара, Володисл. Лисовского, Фил. Грабовеньского, дра Йос. Мерженьского, Йос. Пйонтковского, Мих. Вержховского, Ів. Тороньского, Кар. Туниковского, Володисл. Дукета, Казим. Земброня і Вікт. Наймана та концептового практиканта ц. к. Намістництва Дмит. Островского і дра Стан. Рубчиньского концинїента ц. к. прокураториї скарбу у Львові судовими авскультантами.

— Катихитом греко-кат. обряду в народних школах в Перемишли іменований о. Лев Несторович.

— Зміна назвища. Ц. к. Намістництво дозволило Григорию Вовкови слухателеви греко-кат. теольоґії змінити свое родове назвище на Селяньский.

— Іспити кваліфікацийні для учителїв народних шкіл звичайних і видїлових розпічнуть ся перед ц. к. комісиєю іспитуючою у Львові дня 22-го лютого с. р. Подання заосмотрені в метрику хрещеня, остатні сьвідоцтва шкільні, сьвідоцтво зрілости, всї декрети іменовань, коротке curriculum vitae, виказ перестудиованих дїл і табелю кваліфікацийну, належить вносити до дирекциї ц. к. комісиї іспитуючої (ул. Скарбківска ч. 39) через дотичну раду шкільну окружну найдальше до 10 лютого. Подання незаосмотрені в наведені повисше документи, звернуть ся кандидатам. — Также іспити перед комісиєю іспитуючою в Самборі в речинци лютовім 1897 розпічнуть ся дня 15-го лютого с. р. о 8 годинї рано. Подання заосмотрені в приписані документи з перебігом житя, виказом перероблених підручників і поданем послїдної почти, належить вносити через окружні ради шкільні до комісиї іспитової на руки Дирекциї ц. к. семінариї учительскої в Самборі найдальше до 6-го лютого с. р. — Іспити кваліфікацийні перед іспитовою комісиєю в Тернополи розпічнуть ся дня 15-го лютого с. р. Подання заосмотрені потрібними сьвідоцтвами (як висше) треба вносити до комісиї на руки дотичних окружних рад шкільних найпізнїйше до 5-го лютого с. р.

— З статистики середних шкіл. В послїднім виданю „Вістника розпоряджень мінїстерства просьвіти“ поміщені статистичні дані о гімназияльних і реальних школах в Австриї за послїдний шкільний рік. Після тих виказів есть в Австриї 186 гімназий і 87 реальних шкіл, так, що загальне число середних шкіл виносить 273. В тім числї есть 39 заведень неповних, а 234 повних. Держава удержує 202 шкіл (145 гімназий і 57 реальних), 28 шкіл (9 гімназий і 19 реальних) удержують поєдинокі краї, а 15 шкіл (11 гімназий і 4 реальні) міста. Дальше 3 гімназиї істнують на кошт епископів, а 13 завдячують свое істноване монастирям. Крім того есть ще дві гімназиї і одна реальна школа фундушева. Нїмецкий викладовий язик обовязує в 161 заведенях (в 101 гімназиях і 60 реальних), ческий в 61 (42 гімназиях і 19 реальних), польский в 29 (25 гімназиях і 4 реальних), італїяньский в 7 (4 гімназиях і 3 реальних), руский в 2 гімназиях, сербо-хорватский в 3 гімназиях і 1 реальній школї, вкінци в 10 гімназиях істнують утраквістичні (в двох язиках) виклади.

— Між братами. Молодший брат Адольф Ґронер, властитель бровару в Долїшнім Селї коло Мисленидь в Галичинї був заможним і ощадним чоловіком. Старший брат Йоахим Ґронер, властитель другого бровару, віддаленого о милю в селї Дрогинї був нерозважним чоловіком, що жив над стан і хотїв за помочию розширеня бровару і новочасних улїпшень витягнути з бровару більші зиски для своїх паньских забаганок. Але через те попав тілько в довги, з котрих не міг ніяк видобути ся. Звернув ся до молодшого брата о позичку але той відказав єму рішучо, а навіть зірвав з ним спілку, яку мали на броварі в Долїшнім Селї. Отже дня 2-го сїчня приїхав старший брат до молодшого і коли стрінув его на подвірю бровара, стрілив до него з револьвера, вицїлившн в саму твар. Адольф упав, а Йоахим відійшов кілька кроків на бік і стрілив собі в уста. Самоубийник упав на місци трупом, а его брат жиє ще. Адольфови застрягла куля в наросли, яку мав на лївій сторонї лиця і розплащила ся цїлком. Лїкарі виняли кулю і нема для него жадної небезпечности.

— Злодїй інжинером. В липни минувшого року упала з трегого поверха будуючої ся каменицї у Віднн одна робітниця і побила ся так, що до доби померла. Разом з нею упали з руштованя дві инші женщини, але они не поточили ся так сильно і переплатили свій упадок лише 14-дневною недугою. Потягнено до відвічальности управителя будови і заряджено слїдство, в часї котрого вийшло на яву, що той управитель якийсь Ґец, що називав себе інжинером, не має ніяких фахо-

---

понюїть ся і що їй робить ся від згадки на театр ніяково.

Вийшовши сходами на гору Віра Николаївна стрітилась там з лїкарем Подґурским; він виходив з відділу, де містили ся женщини, що терпіли на хронїчні слабости.

— А, наша монахиня! — сказав Подґурский, стискаючи руку Вірі Николаївній. Він любив жартувати і назвав еї чомусь монахинею.

— А що Александра, Андрію Степановичу? — спитала Віра.

— Та ваша улюблена? — А що-ж би — я вам вже казав: она вже скінчила з тим сьвітом, потягне добу, дві і за то слава Богу!

— Що кажете, справдї так зле?

Віра Николаївна добре знала, що Александра — сухітниця, мала ся дуже зле, але она хотїла сама себе переконати, що в ту хвилю займаєсь она о много більше шпиталем, як наміреною їздою до театру. Тому рішила она піти до салї ч. 9 і заглянути до Александри не вважаючи на гнїв Раїси Іванівни. І справдї Віра Николаївна навидїла дуже тоту Александру. Она будила в нїй більше милосердия як всї инші недужі. Александра гасла з кождим днем і сама знала, що скоро умре, але нїколи не жалувала ся і нічого не просила нї лїкаря нї Віру Николаївну. Послїдного тиждня Александра цїлком ослабла і зробила ся неспокійна. Війшовши до комнати, Віра Николаївна просто пустила ся до того місця, де лежала недужа. Декуди на постелях піднимали ся недужі і витали Віру Николаївну; она привітливо кивала їм головою. Александра лежала з примкненими очима і тихо стогнала.

— А що, як себе чуєш? — спитала Віра Николаївна.

— Зле, панї, вині.... зле.

— Не треба тобі чого?

— Нї панї, нічого не треба.

Віра Николаївна хотїла вже відійти, але Александра задержала еї.

— Дочку маю.... на селї.... пішло їй на шестий рік — сказала недужа і в еї очах засьвітили ся та ніжність і сум, що притягали до неї Віру Николаївну.

— То що — хочеш, я напишу? Може еї привезуть до тебе.

— Нї, не треба — нікому еї возити — сказала зітхаючи Александра і додала дрожачим голосом:

— Марусею еї звуть, мою донечку.

Віра Николаївна постояла ще кілька мінут на місци, але слова, які їй приходили на гадку, здавались їй непотрібними і пустими.

Она вийшла з 9-ої комнати розстроєна і одїваючи ся в своїй комнатї, цїлком вже не думала о тім, що еї дожидає в театрі.

Встїла Раїса Іванівна і відразу наповнила криком цїлу хату.

— Спізнимо ся, певно спізнимо ся! — кричала — ось я все так — пішла за тютюном, заговорила ся з купцем, відтак треба було зробити папірос! Та одївайте-ж ся бо скорше, ось мазниця з вас!

— Александрі дуже зле — сказала Віра Николаївна.

— А ви вже й розкисли! Всїх недужих не оплачеш: на то і шпиталь, щоби люди умирали.... Ну, готові чи нї? Певне приїдемо вже по першій дїї! А жаль, жаль Александри, славна молодиця.... Та ходіть вже раз, ви мене замучите.

Раїса Іванівна успокоїла ся аж тодї, коли они сїли до фінкра. Тут она поглянула на годинник і спокійно сказала:

— Приїдемо ще на десять мінут перед представленєм — і переходячи на свій звичайний тон відозвалась: Нинї по представленю поклонитесь менї до землї, Віра Николаївно. Нинї грає сама Аркуніна; ви еї ще не бачили?

— Нї, не бачила.

— Нї, не бачила! — передразнила Раїса Іванівна. — Аж прикро слухати, як то ви говорите. А знаєте, хто такий Аркуніна? Таж то талант, Боже який талант. Куда другим артисткам до неї! А она всего три роки грає. Та я, здаєть ся, найменчкою була-б у неї, коби лише бачити еї кождого дня.

Віра Николаївна мало слухала, що їй говорила Раїса Іванівна. Она чула, що знов непокоїть ся і то тим більше, чим близше они театру. В дверях она задержала ся; серце забило ся так сильно, що она аж схопила ся рукою за груди.

вих кваліфікаций і есть лише простим налоговим злодієм, що вже кілька разів був караний за крадіж. Плян будови, котрий предложив будівничому урядови у Відни, нарисував сам дуже зручно і вимантив на него підпис мулярского майстра Ціґлера. Однако заки ще плян потверджено розпочав Ґец будову під власним зарядом і тут показало ся, що значить, коли за роботу возьме ся чоловік необізнаний з ділом. Хибно збудований мур урвав ся і був причиною смерти одної робітниці та покаліченя двох других. Сими днями відбула ся у Відни розправа против Ґеца, Ціґлера і Пфайфера другого мулярского майстра о провину против безпечности житя і всіх їх засуджено на 4 місяці тяжкої вязниці.

— **Страшна буря** шаліла тамтого тижня на побережу Анґлії та Ірляндиї. Она надтягнула з заходу, від Америки і поробила величезні шкоди. Великих рибацких лодий з вітрилами розбило ся, як до тепер начислили 318, а на них згинуло 40 осіб, мужчин, жінок і дітий. Про шість менших пароходів нема ще дотепер вісти, і не знати, куди они діли ся, чи потонули, чи може їх буря загнала у безвісти на широкім мори. Кілько розбило ся малих рибацких чайок вздовж берегів, ніхто і не зчислить; а прецінь кожда така чайка то одиноке жерело зарібку цілої родини! У такій тяжкій хвилї можна найти приміри герейскої відваги, посьвяченя, що не лякає ся заглянути самій смерти в очи, великих терпінь і недолї. Такі приміри записали і підчас тодї бурі. На побережу недалеко Пензанце спостерегли сторожі на мори сиґнали, і хоч не могли побачити корабля, що давав їх, всіли в чотирох до ратункової лодки, відбили з великим трудом від берега і пустили ся плисти в сторону, звідки давали сиґнали. Але ті знаки ставали чим раз рідші і невиразнїйші. Сторожі кричали безнастанно, щоби крізь рик бурі дати знати про себе, але зачали вже тратити напрям, куди мають плисти за потопаючим судном. Нараз обізвав ся недалеко від них голос з хвиль; „Ратунку!... сюди, ратунку!“ Кілька хвиль борби з водними горами і витягнули з води на пів зімлїлу — дївчину. Она ледви вимовила слова: „Батько — линва коло паса — топить ся — близько!“ і зімлїла. Стражники докладали тепер всїх сил, щоби за линвою, що дївчина тягнула за собою в воді, добити ся до місця нещастя. Незадовго почули голос, слабий голос, але недалеко. Тодї один зі сторожів наложив собі на шию звій линви і не кажучи нї слова, кинув ся в розбурхані филї. Пливак добив ся до — самотної щогли, що колисала ся по над водою, то знов припадала під запіненими филями. На кінци щогли тримав ся руками і ногами з розпукою на лици чоловік. Він кричав зі всїх сил, але горло видавало вже заледви тихий, протяглий стон. Нараз піднесла ся щогла з великого силою до гори, а чоловік упав до води, — корабель потонув... Та зараз підсунув ся пливак до топельника і скоро той показав ся на верху кипучої филї, злевив его. Вирятовані прийшли до памяти в будинку побережної сторожі. Але той мужчина то не був батько вирятованої дївчини... З пятьох осіб рибацкої лоди виратували тілько тих двоє. Батько дївчини, що був керманичем на лоди, тримав ся щогли кілька хвиль, коли донька кинула ся з линвою у море напротив надпливаючої помочи, відтак филя струтила его в море. Вчепив ся якогось кавалка дерева, що зплив з потапаючої лоди, але новий вал води надкотив ся і затопив его на віки.

— **Подяка.** Дня 9-го січня 1897 відбуло ся в греко-кат. церкві в Олеську номинальне богослужене за упокій довго незабутого бл. п. о. сов. Атаназия Пашковского під проводом Впр. о. А. Левицкого. На то богослужене прибули ще Всч. о. Пашковский римо-кат. парох і Всч. о. Дубицкий, котрі також відсьпівали жалобні служби Божі, дальше прибули ще всї урядники місцевих урядів під проводом Вп. н. совітника Глиньского. Прото ми парохіяни греко-кат. олесьної парохії маємо честь насамперед Всч. о. Левицкому за проповідь в тім торжестві, дальше всїм прочим Всч. оо. і пп. урядникам за участь в тім торжестві зложити сердечну подяку. — *Філїяльні парохіяни олеської парохії в Юськовичах.*

Господарство, промисли і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Австро-угорско-російский звязок зелїзничий. З днем 1 січня 1897 увійде в житє нова тарифа, зшитка 2 для безпосередного перевозу осіб і пакунків поміж Россиєю а Угорщиною.

Дня 23 грудня 1896 передано зелїзницю льокальну Шлякенверт-Іоахімсталь до прилюдного ужитку. Стациї Шлякенверт (зелїзн. Бушт.) і Іоахімсталь отворено для руху загального, перестанки Шлякенверт пер. і Унтербранд для руху особового, перестанок же Обербранд для руху особового і товарового в наборах повновозових.

Отворене льокальних шляхів зелїзничих Глибока-Серет і Іцкани-Сучава буковиньских зелїзниць краєвих. — Льокальні шляхи зелїзничі Глибока-Серет і Іцкани-Сучава буковиньских зелїзниць краєвих, іменно шлях Глибока-Серет з пристанками Каменка і Берлинці і стациями Тереблеште і Серет, як також шлях Іцкани-Сучава з пристанками Сучава купель, Старі-Іцкани і Улиця Хрестова і зі стацию Сучава отворено, а то шлях Глибока-Серет поїздом Нр. 4252, а шлях Іцкани-Сучава поїздом Нр. 4553 дня 1 січня 1897 для прилюдного ужитку. Стациї Тереблеште, Серет і Сучава отворено для руху загального (т. є. для руху особового після низше поданого розкладу їзди для руху товарового з виключенєм предметів вибухових), пристанок Берлинці лише для посилок в наборах повновозових, пристанки Каменка, Сучава купель, Старі-Іцкани і Улиця Хрестова же, лиш тілько для руху особового і обмеженого перевозу пакунків.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 11 січня. Найдост. Архікн. Райнер обходив вчера 70 рік уродин і з нагоди сеї принимав численну депутацию під проводом міністра краєвої оборони ґр. Вельзерсгаймба і богато инших достойників, котрі складали ему ґратуляцию.

Одеса 11 січня. З весною має знову відійти експедиция до Абесинії.

Мадрид 11 січня. „Ероса“ потверджує офіцияльно, що проводир ворохобників на Кубі, Максімо Ґомец заявив кубаньскому комітетови в Ню-Йорку, що межи ворохобниками настала велика деморалїзация і що не можна вести дальше війни, бо трудно знайти людий охотних до неї. Ґомец хоче піддати ся.

Петербург 11 січня. Росийска академія наук іменувала на торжественнім своїм засїданю польского писателя Сінкевича своїм кореспондуючим членом.

Бомбай 11 січня. Джума в Індиї ширить ся. Від суботи було 220 случаїв занедужаня, а з тих 214 закінчило ся смертию.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Скольського і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Скольського лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в неділї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

— Ах, Раіса Іванівна, чого ви мене сюди привезли! — вирвалось Вірі Николаївній.

Сині окуляри Раіси Іванівну гнївно заблищали, она вже лагодила ся розкричати ся на цїлий голос, але товпа входивших людий віддїлила еї від Віри Николаївни.

II.

Музика вже кінчила грати. Віра Николаївна в якімсь обмороку займила своє місце на кріслї. Занавіса стала поволи підниматн ся. Раіса Іванівна щось говорила до Віри Николаївни, але она еї не слухала і не хотїла слухати. Она жадно ловила кожде слово на сцені, кождий рух і почула, що той театральний сьвіт, що колись так еї манив до себе, не стратив ще й нинї свого впливу на неї.

На сценї появила ся нова особа.

— То Аркуніна — шепнула Раіса Іванівна — дивіть, яка красавиця.

Віра Николаївна кивнула головою і не переставала глядїти на сцену. Нараз дрогнула і опустила льорнету.

— То она? Не може бути! — трохи не вирвалось їй на голос.

В еї уяві воскресали поволи всї подробиці з драматичної школи, де она за молоду училась. Їй пригадалось добродушне лице старого професора актора, перед нею вставали лиця еї співтоваришів і товаришок і лице еї, яким оно було тодї.

Так то певне она: Аркуніна — то Александра Степанова, з котрою они колись ходили разом на драматичні курси. Они обі були там найспосібнїйші і Віра Николаївна пригадувала собі, що тому не долюблювали ся. А ось тепер з тої Степанової славна артистка, еї хвалять, о нїй говорять і пишуть, нею одушевляють ся, а она... фельчеркою в робітничім шпиталі....

Тимчасом ігра на сценї йшла дальше. Віра Николаївна не відводила з неї очий і помимо волї стала любувати ся Аркуніною.

Конець третої дїї був торжеством для артистки. Занавіса опустила ся; ще хвильку театр мовчав, а відтак роздали ся шалені оплески, одушевленю публики не було кінця.

— Аркуніна, Аркуніна! кричало всьо в сали.

Артистка виходила з сияючим, щасливим лицем і клавялась. Віра Николаївна глядїла на неї і зависть заволодїла еї душею, она згадала, що могло бути з неї, а чого нема і то чувство стискало їй серце. Кров била їй до голови, в очах робило ся темно.

(Конець буде).

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цінах оригінальних.

Хто хоче богато гроший

заощадити, най замовить понизше виказані предмети, котрі впрочім більше як третю часть коштують, і лиш тому так дешево продають ся, бо потребуємо **конче** гроший. Продаж триває лиш короткий час, тому кождий най замовить як найскорше. Продає ся 300 ґруп для господарства. Кожда така ґрупа складає ся з слїдуючих 39 предметів практичних і красних а **тревало** вироблених: 6 ножів, 6 вилок, 6 ложок, 6 ложочок, 1 хохля, 1 хохолька, 6 підставок, 6 склянок, кош на хлїб лиш за зр. 3.50.

1.200 ремонтоарів годинників кишеневих в знаменитих нікльованих копертах, докладно ідучих, в секундовою вказівкою лиш за зр. 2·70. Кождий дивує ся **дешевостию** і **добротою** тих знаменитих годинників. — 150 тузїнів панчох і шкарпиток для панів і пань в рінородних і найновійших красках, знаменитого рода, 6 пар зр. 2·40. — 1.000 штук найновійших елеґантних предметів з величавими іміт. брилянтами. чудно блискучими (як правдиві), самі величаві предмети зі золота дубле, а іменно: бразелети, ковтки, медальони, броши, перстенї, хрестики на шию, дальше венецкі ланцушки, годинники для мужчин у всїляких формах зі золота дубле, котрі від правдивого золота не можна відризнити, кожда поодинока штука коштує лиш зр. 1·45 (давнїйше 4—10 зр.) Ґарнітур 24 штук, т. є. бразелета, пара ковтків, медальон або брошка і перстень, продаємо лиш за зр. 5·20, отже о 60 кр. дешевше. — 200 комплетних ґарнітурів столових, зложених з 1 великого обруса і 6 сервет в величавих і найновійших красках, з прегарними дамасценьскими взірцями, знаної доброти, лиш зр. 4·25. Най кождий купує, бо щось подібного ще не бувало. — 4.000 величавих олїйних образів з величавими рамами, а то: образи сьвятих, образи з житя, образи ловецкі і т. п. величаво і красно виконані, в пречудних красках 70/58 цтм. по цїні зр. 2·75 за штуку, або зр. 5·00 за пару відповідних — найгарнїйша окраса в кождім домі. Висилка тих предметів понеже **конче** грошей потребуємо, лиш за послїплатою або зложенем гроший наперед. Що не сподобає ся, принимаємо без нїяких трудностий назад. Адреса: **Маґазин Братий Апфель у Відни I., Фляйшмаркт 6.** 11

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Компletні уряджения купелеві. — Вентилятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цінах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. I. Вебера.